

MAAG

Draamateater

John Fowles

MAAG

The Magus
1965

Inglise keelest tõlkinud Henno Rajandi

Lavastaja → RINGO RAMUL

Dramatiseerija → ROOS LISETTE PARMAS

Kunstnik → ARTHUR ARULA

Valguskujundaja → IVAR PETERSKIH (Endla Teater)

Helilooja ja helikujundaja → JAKOB JUHKAM

Etenduse juht → TIIA MARIA BARST

Esietendus 25. oktoobril 2025 väikses saalis.

OSADES

Nicholas Urfe → RICHARD ESTER

Maurice Conchis → IVO UUKKIVI

Lily Montgomery → TEELE PÄRN

Alison Kelly → EMILI ROHUMAA

Proteus / Demetriades → LAURI KALDOJA

KÕIKVÕIMSUSE ILLUSIOON

John Fowlesi „Maagi“ lavastaja Ringo Ramul ja dramaturg Roos Lisette Parmas vestlesid enne esietendust romaani teemadel – mis on neid enim köitnud ja mõjutanud.

Ringo Ramul: Kui ma pöördusin sinu poole, et võiks John Fowlesi „Maagi“ teha, mis su esimesed mõtted olid?

Roos Lisette Parmas: Ma lugesin „Maagi“ esimest korda umbes viis aastat tagasi ja siis see jättis sellise pudru ja kapsad mulje, seal ei olnud minu jaoks mingit terviktelge.

RR: Mis mulle just meeldis.

RLP: Just, on huvitav, et sulle just meeldis. Aga olles nüüd veelkord „Maagi“ lugenud ja dramatiseerinud, siis sealt jookseb läbi hästi selge telg – ihalise egotsentrilise maailmapildi pörkumine mingisuguse vastuhäälega. See muster kordub Fowlesil mitmes teoses. Aga sind ju paelus selles romaanis just see paljus, et kõike on nii palju läbisegi ja see annab igale lugejale võimaluse välja noppida see miski, mis teda ennast puudutab.

RR: Jah, nagu Fowles ise on ju ka öelnud, et paljud lugejad on väljendanud oma pahameelt ja arusaamatust, et mis asi see on ja millest see teos räägib. Ajab närvi, et ei saa aru ja romaan ei vii lõpuks mingite mustvalgete vastusteni. Aga mind see just köitis. Nagu Fowles on ise ka kommenteerinud seda arusaamatust, et see teos võikski mõjuda nagu Rorschachi test, kus inimesed loevad tindiplekkidest välja erinevaid asju. Mis mina sealt välja lugesin, mis mind käivitas, oli kõigepealt lugu sellest, kuidas inimene kipub end jumalaks pidama – romaani alternatiivpealkiri oli ka „Jumalamäng“. Lisaks on seal tohutult tee-

masid, alates manipulatsioonist, egotsentrilisest maailmapildist, nagu sa mainisid, samal ajal see on lugu inimese olukorrast maailmas, kus ei ole absoluutset tõe, aga kus igatsetakse mustvalgeid vastuseid. Armastuse ja võimu olemusest. Vastutuse ja vabaduse vahekorra. Sa ise ütlesid ükskord, et see on ka lugu vaimsest vägivallast, mille peale ma esialgu ei mõelnudki, aga mida ta igal juhul on.

RLP: Aga kui sa mõtled oma päris esimese lugemiskogemuse peale, siis mida sa „Maagi“ Rorschachi testist välja lugesid?

RR: Ta tekitas nii palju erinevaid tugevaid tundeid, mõjus nii sürrilt. Juba puhtžanriliselt – ta oli samal ajal psühholoogiline *thriller*, maagilisrealistlik õudukas ja erootiline draama. Ta pakkus kogu aeg üllatusi ja imes enda sisse. Mäletan, et ma kandsin seda endaga ikka pikalt kaasas. Temaatiliselt ma täpselt ei mäletagi, mis mind kohe haaras, aga ta tekitas hästi hästi tugevaid tundeid. Võib-olla on see tagantjärele mõtete omistamine, aga ikkagi, jah, see sama asi. Läbi peategelase, kes mängib teisega, ja läbi Maurice Conchise, kes mängib oma korda peategelasega, et kuidas me sõidame üle end ümbritsevatest inimestest ja maailmast ainult oma isiklike ihade pärast. Mis on ka mõnes mõttes diagnoos üleüldisele inimkonna olukorrale praegu. Ja minu arust see tekst äraspidiselt ja seetõttu just hästi võluvalt kutsub üles normaalsusele. Et kõige normaalsem elamisviis on käituda inimlikult kõigi inimestega ja maailmaga enda ümber. Seda lugesin mina sealt romaanist välja. Aga mis oli sinu jaoks kõige olulisem? Ma aiman, mis see on.

RLP: Oo, põnev, räägi, mis sa aimad.

RR: Ma arvan, et nagu sa ise oled öelnud, see on see inimese illusioon oma kõikvõimsusest ja kõike-teadvusest.

RLP: Jaa, seda kindlasti. Ja ma lisaks sinna juurde

inimese tungi nõuda vabadusi iseendale, olla maksimaalselt vaba, ja kuidas see suur vabaduseiha läheb konflikti armastusega – et armastus muutub ka üheks vabaduse piirajaks, millest on vaja lahti saada. Ja peategelase rännak risti vastupidise arusaama poole (või noh, ei teagi, kas ta tegelikult jõuab selleni, aga see on ju see, kuhu teda suunatakse), et armastus ei piira, vaid avardab, vabastab.

RR: Jaa. Ja huvitav on see, et paljud inimesed küsivad, et see on nii mastaapne teos, kuidas te seda teete Draamateatri väikses saalis viie näitlejaga. Ma ise loodan, et me ei ole ju teinud mingit sisukokkuvõtet sellest teosest. Kuidas sina tunnend? Me oleme valinud ikkagi välja endale olulise ja loonud selle põhjal oma iseseisva maailma.

RLP: Just, me oleme teinud selgeid valikuid, mis ka erinevad romaanist. Lavastuses on loodetavasti see tervikutaju, millest ma enne rääkisin, ja samas interpreteerimisvabadus, see Rorschachi element on seal ka, ma loodan.

RR: Ja ma loodan, et see lavastus võiks lõpuks mõjuda mitte niivõrd mõistusele, intellektuaalse harjutusena, vaid alateadvusele. Alateadvuse ja hüpnoosiga me ju tegeleme ka lavastuses. Et jääks jälg kuhugi sügavale.

Aga kui rääkida nüüd sellest, miks me just väikses saalis seda teeme, siis see, mis seal tegelaste vahel toimub, on nii intiimne, et väike saal tundub selle jaoks täpselt õige.

RLP: Ja et meie lugu algab peategelase kapseldunud maailmavaatest, mis hakkab Conchise manipulatsioonide kaudu järjest avarduma. Nii nagu meie lava järjest avardub etenduse jooksul.

RR: Jah. Ja huvitav on see, kas see võib tõesti olla maailma esimene lavastus „Maagist”? Ma

ei ole suutnud seda välja uurida. Et kas peale filmi ja ühe BBC kuuldemängu on see esimene? Ühelt poolt oleks arusaadav, sest see on nii vahav materjal ja raske on teda piiridesse panna, aga teiselt poolt on see nii teatraalne materjal.

RLP: Puudutaks korra ka meie lavastuse mõjurumi. Fowles näiteks oli romaani kirjutades ilmselt mõjutatud Kuldse Koidiku Ordust. Aga kas oli midagi, mis meid inspireeris, lisaks romaanile?

RR: Olen seda lavastust tehes mõelnud palju David Lynchi peale. Aga mis sind mõjutas dramatiseeringut kirjutades?

RLP: Mul oli üks konkreetne teos. John Frusciante „Before the beginning”, mida ma *loop*’i peal kuulasin.

JOHN FOWLES

„Maagi” eessõnast (1976)

Teos ilmus algvariandis 1965. aastal, kui olin juba avaldatud kaks raamatut, kuid kõiges peale ilmumisaastal on see siiski mu esikromaan. Hakkasin seda kirjutama viiekümnendate aastate algul, ja nii süžee kui kirjanduslik meeleolu, milles see on loodud, tegid läbi lugematuid muutusi. Algvariandis oli selgelt olemas üleloomulik element [---]. Kuid mul puudus tollal vähegi koherentne juhtidee – nii elus endas kui raamatus.

Ma polnud siis veel aru saanud, et kaotused on kirjanikule ülimalt olulised, et need viljastavad tohutult tema raamatuid, olgu kaotusevalu kirjaniikule endale nii kibe kui tahes. See rahuldumata igatsus, kaotsiläinud võimaluse tunne sundis mind pookima mõningaid oma eraelulisi dilemmasid Inglismaal mälestustele saarest ja tema üksindusest, mis minu jaoks järjest rohkem samastus kaotatud paradiisiga.

Romaanid, isegi märksa läbipaistvama struktuuriga ja vaoshoitumad kui minu teos, ei ole ristsõnamõistatused, millel on üksainus komplekt õigeid vastuseid: õnnetu analoogia („Armas härra Fowles, kuidas täpselt mõista seda, et...”), mida ma vahel enam üldse ei loodagi tänapäeva üliõpilase ajast välja juurida. Kui „Maagil” mingit „tõelist tähendust” on, siis igatahes mitte rohkem kui Rorschachi testil psühholoogias. Tema ainus tähendus on vastukaja, mida ta lugejas tekitab, ja vähemalt minu silmis ei ole mingit „ainuõiget” vastukaja üldse olemas.

Nüüdseks olen tundma õppinud põlvkonda, keda see raamat kõige enam köidab, ja tean, et põhiliselt jääb see teos noorukiea romaaniks, mille autorigi on ebaküps täiskasvanu. Mul pole enda kaitseks muud öelda, kui et iga kunstnik peab kogu oma elu täies pikkuses vabalt kasutada saama. Teised inimesed võivad oma privaatselt minevikku tsenseerida ja maha matta. Meie ei või, ja seepärast jääme elupäevade lõpuni pisut roheliseks... ebaküpselt roheliseks, lootuses, et ühel heal päeval muutume viljakalt haljaks.

Kui kogu selles hautises, kust aimub mitmeid erinevaid arusaamu inimeksistentsi – ja väljamõeldise – olemusest, üldse peitub mingi keskne teema, siis seda kajastab võib-olla kõige paremini raamatu alternatiivne pealkiri, millest loobumist ma veel praegugi vahel kahetsen: „Jumalamäng”. Ma tahtsin lasta Conchisel välja tuua mitmeid erinevaid maske, mis esindaksid mitmesuguseid inimlikke jumalakujutlusi alates üleloomulikust ja lõpetades erialasesse žargooni rüütatud teadusliku tõlgendusega; teisisõnu, ma tahtsin näidata mitmeid inimlikke pettekujutlusi millestki, mida pole tegelikult olemas, kujutlusi kõikteadvusest ja kõikvõimsusest. Selliste illusionide purustamine on minu arvates tänapäevalgi sügavalt humanistlik eesmärk; ja ma soovin, et oleks olemas mingi super-Conchis, kes laseks araablased ja iisraellased, Ulsteri katoliiklased ja protestandid samasugusest heuristilisest veskest läbi, kus jahvatati Nicholast.

Jumal ja vabadus on kaks täiesti vastandlikku mõistet; ja inimesed usuvad oma kujuteldavatesse jumalatesse enamasti seepärast, et nad ei taha uskuda selle vastandit. Ma olen juba küllalt

vana mõistmaks, et sageli on neil selleks piisavalt põhjust. Aga sellegipoolest hoian kinni põhiprintsiibist, milles ma näen oma jutustuse tuuma ja mis ütleb, et tõeline vabadus on alati kahe vahel, mitte kunagi ühesainsas, ja sellepärast ei saagi tõeline vabadus olla absoluutne. Igasugune, ka kõige suhtelisem vabadus on võib-olla vaid väljamõeldis, kuid mina eelistan praegugi veel esimest hüpoteesi.

JOHN FOWLES

1926–2005

John Robert Fowles sündis 31. märtsil 1926 Inglismaal Essexi krahvkonnas asuvas Leigh-on-Sea väikelinnas. Ta on pidanud nii 1930. aastate äärelinna elu kui ka oma perekonda äärmiselt üksluiseks ja tavaliseks. 13-aastaselt pälvis ta stipendiumi Bedfordi eliitkooli, kus oli silmapaistvate õpitulemustega ning andekas ka ragbis ja kriketis. Oma lapsepõlve kohta on Fowles öelnud, et põgenes selle eest terve elu.

Pärast Edinburghi Ülikooli sisseastumist astus ta 1945. aastal kohustuslikus korras sõjaväkke ja veetis järgnevad kaks aastat Dartmooris. Kuna II maailmasõda lõppes peagi peale Fowlesi teenistusse asumist, ei jõudnud ta kunagi lahinguväljale ja 1947. aastaks oli ta otsustanud, et militaarelu talle ei sobi. Seejärel õppis ta neli aastat Oxfordis, esmalt saksa keelt, kuid vahetas selle siis prantsuse keele vastu. Ta avastas enda jaoks prantsuse eksistentsialistid ning eriti võlusid teda Albert Camus ja Jean-Paul Sartre, kelle kirjutised kattusid Fowlesi enda ideedega, põhiteemaks üksikinimese vaba tahe. Peale ülikooli lõpetamist 1950. aastal töötas ta inglise keele ja kirjanduse õpetajana Prantsusmaal, Kreekas ja Inglismaal. Kreekas Spetsese saarel veedetud aeg on mõjutanud Fowlesi kirjanikuna kõige rohkem. 1950. aastatel kirjutas ta seal mitmeid romaane, kuid ilmavalgust ei näinud neist algul ükski. Spetsesel kohtus ta Elizabeth Christyga, kes oli samuti sealses poistekoolis õpetaja, ning 1957. aastal nad abiellusid.

John Fowles 1980. aastatel.
AFP/Jean-Pierre Couderc / Roger-Viollet

Romaani „Liblikapüüdja“ („The Collector“) esimese mustandi kirjutas Fowles 1960. aastal vaid nelja nädalaga. Järgnes paar aastat viimistlustööd ning kui see romaan lõpuks 1963. aasta kevadel ilmus, sai sellest koheselt bestseller. Romaani keskmes on eraklik ja seltsimatu mees – liblikapüüdja, kes röövib kunstitudengist neiu ja hoiab teda oma üksildases maamajas kinni kui oma kollektsiooni kõige kaunimat ja haruldamat eksemplari. 1965. aastal valminud samanimeline film pälvis mitmeid auhindu, kuid Fowles ise oli ekraniseeringus pettunud. Kriitikute tunnustus ja romaani üldine edu andis aga Fowlesile võimaluse õpetamisest loobuda ja end täielikult kirjutamisele pühendada. Aasta hiljem ilmus märkmete ja aforismide kogu „The Aristos“, kus Fowles avab oma vaateid evolutsiooni, kunsti ja poliitika teemadel.

1965. aastal ilmus romaani „Maag“ algne variant, mille kallal oli Fowles töötanud enam kui kümnendi. Tema kirjutatud seitsme romaani hulgast on just see kõige rohkem maailmas püsisvat huvi äratanud, eriti Ameerika Ühendriikides, kus sellest sai üsna peagi omamoodi kultusromaan. 1969. aastal ilmunud „Prantsuse leitnandi tüdruk“ („The French Lieutenant's Woman“) on Fowlesi tuntuim ja müüginumbrites edukaim romaan. See kujutab endast kahe 19. sajandi viktoriaanlikest oludest välja kasvanud ning nendega vastuollu sattunud inimese keerukat ning konfliktset armastuslugu. 1970. aastatel töötas Fowles erinevate kirjanduslike projektide kallal: avaldas esseesid looduse teemal, tõlkis prantsuse keelest ning 1973. aastal ilmus tema luulekogu „Poems“. Marie de France'i luule tõlkimine andis talle inspiratsiooni kogumiku

„Eebenipuust torn“ („The Ebony Tower“, 1974) kirjutamiseks, kus ta esitab jutustuste ja lühijutude kaudu oma nägemuse loodusest ja inimsuhetest. Autobiograafiliste sugemetega romaan „Daniel Martin“ ilmus 1977. aastal koos romaani „Maag“ täiendatud versiooniga. Nendele järgnesid „Mantissa“ (1982), muinasjutt kirjaniku raskustest oma muusaga; ja „A Maggot“ (1985), 18. sajandi müsteerium, mis ühendab endas ulme ja ajaloo. Lisaks sellele on Fowles kirjutanud populaarteaduslikku kirjandust, sh mitmeid esseesid, arvustusi, ees- ja järelsõnu teiste kirjanike teostele, dramatiseeringuid jpm. Tema viimane esseede kogumik „Wormholes“ ilmus 1998. aastal.

Alates 1968. aastast elas John Fowles Inglismaa lõunarannikul väikeses sadamalinnas Lyme Regis, kus leiab aset „Prantsuse leitnandi tüdruku“ tegevus. Tema huvi linna kohaliku ajaloo vastu andis talle võimaluse saada Lyme Regis Muuseumi kuraatoriks. Seda ametit pidas alates 1979. aastast, kuid peale insulti 1988. aastal astus ta tagasi. 1990. aastal suri ta abikaasa Elizabeth vähki ning Fowles taandus terveks aastaks kirjutamisest. 1998. aastal abiellus ta oma teise abikaasa Sarah'ga.

John Fowles suri 5. novembril 2005. aastal 79-aastasena südamepuudulikkusesse. Peale tema surma tulid avalikkuse ette mitmed skandaalsed kirjutised. Tema päevikutes leidis mitmeid homofoobseid ja antisemiitlikke sissekandeid ning tuli välja ka 1990. aastal alguse saanud armastuskirjade ja postkaartide kirjavahetus noore Oxfordi neiu ja erakliku autori vahel.

Eesti keeles on ilmunud mitu Fowlesi teost: „Liblikapüüdja“, „Maag“, „Prantsuse leitnandi tüdruk“, kogumik „Eebenipuust torn“ ja „Daniel Martin“. Eestis on varasemalt lavastatud neist kaks. Roman Baskini lavastust „Eebenipuust torn“ (2005) mängiti Kalvi mõisas. Jaanus Rohumaa lavastas „Eebenipuust torni“ 1998. aastal Linna-teatris pealkirjaga „Öö hommik“. „Liblikapüüdja“ on lavale toonud Peeter Raudsepp VAT Teatris (2012) ja Kersti Heinloo Kellerteatris (2023), Priit Pedajas Endlas pealkirjaga „Kolleksionäär“ (1990).

JUTUAJAMISI JOHN FOWLESIGA

Katkendeid raamatust „Conversations
with John Fowles“

Mu tegelased ei kajasta kunagi mu tunnete täit sügavust ja nad eksiksid, kui seda teeksid. Peab jätma ruumi lugeja tunnete, et need saaksid kohtuda sinu omadega. Pool romaanikunstist on väljajätt – see, mida jätad ütlemata, kirjutamata ja lahtiseks.

Devon McNamara,
The Christian Science Monitor, 1979

Kuidas saavutada vabadus. See paelub mind. Kõik mu raamatud on sellest. Küsimus on: kas vaba tahe on päriselt olemas? Kas me saame vabalt valida? Kas me saame vabalt tegutseda? Kas me saame *valida*? Kuidas me seda teeme?

Daniel Halpern,
London Magazine, 1970

Müsteerium peitub tegelikult asjades, mida autor ei ütle, ja loo lünkades; see on palju olulisem. Kõik see on minu meelest raamatutes üldise müsteeriumi sümboliks kosmilises, eksistent-siaalses mõttes. Mulle meeldivad lood, mis algavad võimatu olukorra või faktiga, mille saab usutavaks muuta.

K. Tarbox, 1988

Kui sa tunnetad vabadust, siis esmajoonel on see mingis mõttes väga piirav. Kui sa saavutad vabaduse tunde ja usud sellesse ja tahad selle kohaselt tegutseda, siis mõistad, et see seab sulle ette tohutud piirid. Kummalisel kombel on vabadus üks kõige vähem vabasid asju maailmas; ja seepärast kasutan ma seda poliitilises mõttes. Vabaduse all ei mõtle ma seda, et kõik võiksid olla nii rikkad kui tahavad või käituda nii kuidas tahavad. See on kohutav kapitalistlik valearusaam vabadusest.

Katherine Tarbox,
The Art of John Fowles, 1988

Põhiline skeem oli selline, et raamatus näitas vana mees noorele mehele kõiki erinevaid maske, mida inimesed Jumala näole panevad. Ebausust psühhiaatriani. Aga „Maagis“ on üks põhimõteline viga: kui lood müüti, ei tohiks seda teha realistlikus keeles. Ma kirjutasin selle äsja ümber. Teadsin, et suudan seda nüüd paremini kirjutada.

Aaron Latham, 1977

„Maagi“ põhikontseptsiooni kohaselt osaleme me kõik tegelikult jumalamängus ja oleme alati lähikontaktis mingi super-Conchise'iga. Minu arvates on see inimeksistentsi alus. On olemas müsteeriumid, tavaline elu ise annab meile veidraid õppetunde. Ma ei usu, et ma suutsin selle idee edasi anda.

K. Tarbox, 1988

Inimkond on minu arvates kaotamas raamatute lugemise oskust, eriti puudutab see just kujutlusvõimet nõudvaid raamatuid. Uut kultuuri kujundab visuaalselt televisioon. Mitte et see mind eriti häiriks. Ma arvan, et romaan pöördub tagasi 18. sajandi olukorda, kus see oli kõrvaline kunstivorm haritud inimeste jaoks. Olen kindel, et see taandub samale tasemele... mis tähendab, et seda loetakse vähem, kuid ta pole mitte vähem oluline.

Raman K. Singh,
Journal of Modern Literature, 1980

Maailm muutub isekamaks ja enesekesksemaks. Olen loobunud maailma muutmise mõtteist. Kõik, mida romaan minu meelest suudab, on muuta inimeste tundlikkust – kui väga veab. Asi pole mitte selles, et saaks panna neid meelt muutama millegi konkreetse suhtes, aga ehk saab muuta seda, kuidas nad mingeid asju näevad.

Jan Relf, 1985

Ma pigem vajan loodust kui et armastan või otseses mõttes uurin loodust. Mul pole mingit soovi olla „kirjandustegelane”, mida iganes see ka tähendab. Ükskõik kus ma ka olen, suudan ma ümbritseva loodusega palju rikkama ja parema suhte luua kui ümbritsevate inimestega. Arvatavasti peamiselt seetõttu, et ma hindan ainult üks-ühele suhteid, ja neid on mul palju lihtsam luua mitte-inimlike objektidega.

Devon McNamara, 1979

Suhe inimese ja looduse vahel on minu jaoks palju olulisem ja reaalsem kui suhe inimese ja Jumala või isegi inimeste endi vahel. See on minu meelest äärmiselt nauditav ja lõpmata külluslik. Inimesed tüütavad tihti ära, raamatud tüütavad ära, kõik inimlikud asjad võivad ära tüüdata; loodus mitte iialgi.

James R. Baker,
The Paris Review, 1989

Olla inimene tähendab ühtlasi – arvestades individuaalsuse olemust ja kosmost, kus me elame –, et me oleme ekslikud. Kõik on suhteline. Pole midagi absoluutset, välja arvatud meie – nii sinu kui ka minu – lõplik teadmatuse. Me võime teeselda, et me teame, aga tegelikult ei tea me iialgi. Kõige vähem seda, kui väga on meil vedanud, et saame endiselt elada praeguses hetkes.

Dianne L. Vipond,
Twentieth Century Literature, 1995

lavastusala juhataja Mikk Lagemaa
pealavameister Oskar Irve
lavameistrid Janno Jaanus, Erik Nõlvaku,
Alver Linnamägi
valgusala juhataja Priidu Adlas
valgusmeistrid Raimond Danilov, Sten-Martin Saarest
heli- ja videoala juhataja Tauno Makke
helimeister Raido Linkmann
grimmiala juhataja Siiri Lauri
grimeerijad Marit Pruul, Kristel Kärner,
Reet Laur, Lore Sõerunurk
kostüümiala juhataja Piret Tang
õmblejad Marvi Idol, Urve Lerman,
Inge Vagiström, Jana Volke
kostüümilao hoidja Kadri Varblane
riietajad Kayre Pärnpuu, Jaanika Idvan,
Annely Pahman, Ragne Tompel
lavastusjuht Andres Bergström
dekoratsioonide teostajad Toivo Sakk,
Juho Kokamägi, Andrus Muuga, Lea Ojam,
Taivo Mürsepp, Enna Jürine
rekvisiidiala juhataja Karin Tetsmann
kavalehe koostajad Mirjam Koppel,
Roos Lisette Parmas
plakati autor, kavalehe kujundaja Kadri Hallik
loominguline juht Hendrik Toompere jr
teatrijuht Rein Oja

Tänu → Gert Tomson, Pirte Laura Lember,
Hronis Vassiliotis, Neeme Näripä, Kai Hambalabor,
GhostDivision

Peatoetaja

Toetajad

Partnerid

Teatri tegevust rahastab

KULTUURIMINISTEERIUM

Teatri pileteid müüb

